

פעולה לכבוד ראש השנה- איך ממליכים את ד' בימינו?

נקריא:

סיפור - (נספח 1)

"ביום ראש השנה ארגנו מנין מצומצם השכם בבוקר, הרחק מעיניהם של אנשי הנ.ק.וו.ד., (הבולשת הרוסית). סיימנו תפילת שחרית לפני השעה שבע בבוקר, מועד צלצול הפעמונים, ואז יצא סבי מביתו, בירך בהתרגשות 'על תקיעת שופר' ו'שהחיינו' ותקע בשופר כדת וכדין. מיד הגיע למקום קצין המשטרה וביקש את ה'חצוצרה'. ניסה בכל הכח לתקוע בה, ללא הצלחה, אז סינן בזעם: 'חצוצרה יהודית...' והשליך את השופר לארץ"...

נפתח דיון-

לאורך כל שנות הגלות יהודים חיו חיים של דבקות בד', והיו מוכנים למסור את החיים שלהם כדי לקדש את שם ד' - למרות הכל!!

אז מה מטרתינו כיום? איך מקדשים את שם ד'? איך ממליכים אותו עלינו? הרי היום אף אחד לא כופה עלינו להשתחוות לפסל או לחלל שבת..

(מגיעים למסקנה שהיום כל אחד נלחם עם היצר שלו וזה קידוש ד' שלו שהוא מתגבר על היצר)

אז מה יותר חזק וגורם להמלכת ד'-שכל אדם מישראל ימליך את ד' באופן פרטי, או שכל העם ימליך ימליך עליו את ד' ברבים? (קידוש ד' לאומי)

(מגיעים למסקנה שקידוש ד' לאומי הוא יותר חזק, כי הוא מראה לכולם שלד' יש עם נבחר שמופיע בעולם הזה את האידאל)

אם ככה- מה עדיף,

הגלות- בה יהודים העדיפו למות על קידוש ד' וגרמו לקידוש ד' כללי (למשל בגזירות הקנטוניסטים- כשבאו להטביל אותם לנצרות הם פשוט לא יצאו מהמים) או

המצב בימינו- כל אחד מקיים מצוות ואז זה קידוש ד' פרטי?

עוצרים את הדיון, עוברים למשחק:-

נחלק את החניכים לקבוצות:

קבוצה 1- מאמינה בכדורגל, שמה אותו במרכז חייה.

קבוצה 2- קבוצת שעוסקת בגידול תותים, שמה את גידול התותים ופיתוח שדות התותים במרכז.

קבוצה 3- קבוצה של רפורמיות. מאמינה בשינוי התורה שוויון.

משימה: נותנים לכל קבוצה 'להקים' מדינה לפי סוג האמונה שלה.

לאחר 5 דק כל קבוצה צריכה לתאר כמה שיותר דברים שיעצבו את הצביון במדינה שלה- ושאר הקבוצות צריכות לנחש מה האידאולוגיה של הקבוצה הזאת. **(נספח 2)**

(חינוך, ראש ממשלה, מבנה ממשלה, מערך תחבורה, ימי חופש, חוקים, כניסת מהגרים ועולים, מקומות קדושים/ אתרי בילוי, ועוד).

ראינו שמדינה עם מטרה מסוימת הייתה עם אותו אופי- למשל במדינה הרפורמית, הכותל יהיה מעורב ומותרת שירת נשים ברמקול...

נחזור לדיון הקודם-

נענה על הדיון- מה עדיף- המלכת ד' לאומית בגלות או המלכת ד' פרטית בארץ?

נקריא 2 פסוקים:

"וְקִדְשֵׁתִי אֶת שְׁמִי הַגָּדוֹל הַמְחֻלָּל בְּגוֹיִם אֲשֶׁר חִלַּלְתֶּם בְּתוֹכָם וַיִּדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי אֲנִי ה' ... וְלִקְחֹתִי אֶתְכֶם מִן הַגּוֹיִם וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל הָאָרְצוֹת וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל אֲדַמְתְּכֶם: (יחזקאל לו כג-כד)

"לא למענכם אני עשה בית ישראל כי אם לשם קדשי אשר חללתם בגוים אשר באתם שם"

לפי העולה מן הפסוקים האלו התשובה לדיון היא בדיוק ההפך מהמסקנה שהגענו אליה!!

אין דבר כזה קידוש ד' לאומי בגלות, הגלות כולה היא חילול ד' אחד גדול!

כי אז לא חיינו בתור עם! לא הייתה הנהגה מרוכזת, לא הייתה נוכחות ואמירה של עם ישראל, לא היינו בארץ! היינו מושפלים בין העמים! החיים שלנו היו פרטיים, המצוות פרטיות. לא היו לנו חיים של עם, ולכן לא היתה אפשרות לקדש שם ד' בתור עם, אלא רק בתור בודדים.

המדינה היא התיקון לגלות, ולכן היא המלכת ד' הלאומית הכי גדולה שיש.

נחלק צופר ונסכם

הדרך להמלכת ד' גדולה ולאומית בדורנו היא על ידי זה שתהיה מדינה יהודית שתקדש את שם ד'.

ובמשחק- אם אנחנו קבוצת ממליכי ד', ורוב העם (ככן, למרות שמסתירים ממנו את זה) רוב העם מאמין בה' ורוצה זהות יהודית במדינה, ולכן-

המדינה שלנו צריכה להיות עם צביון יהודי!

צ'ופר (נספח 3)

"והייתם לי ממלכת כהנים וגוי קדוש"

שנזכה לעזור בחיזוק הזהות היהודית במדינה ועל ידי כך נמליך את ד'!

שנה טובה!